

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. С., 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ПЪРВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любен Д. Хаджииванов

при участието на секретаря Зорка Т. Янчева
като разгледа докладваното от Любен Д. Хаджииванов Търговско дело № 20215400900011 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 405, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 86 ЗЗД и възражение за прихващане по чл. 103 ЗЗД.

Образувано е по молба на А. Т., от гр. С., в която се твърди, че между него и ответника ДЗИ-Общо застраховане ЕАД бил сключен договор за автомобилна застраховка Каско+ по комбинирана застрахователна полица № 440117201001400, за собствения на Т. лек автомобил, марка Ленд Ровър, с рег. № СМ **** АХ. Срокът на застраховката бил 17.11.2017г.-16.11.2018г., с покрити рискове пълно каско и допълнителни договорености: официален сервиз. Уговореното между страните застрахователно обезщетение при настъпване на застрахователно събитие било в размер на 100 000лв. Застрахователният договор бил сключен при общи условия за автомобилна застраховка Каско+ на ДЗИ-Общо застраховане ЕАД.

Плащането на вноските по застрахователната полица било уговорено да става разсрочено на 4 равни вноски, както следва: първа вноска на 16.11.2017г., втора вноска на 16.02.2018г., трета вноска на 16.05.2018г. и четвърта вноска на 16.08.2018г. По сключената застраховка ищецът заплатил първа и втора вноска.

С двустранно подписан между страните приемо-предавателен

протокол № 00565/17.11.2017г. било удостоверено, че в автомобила било монтирано допълнително защитно устройство тип GPS FM 4400 същото било изправно и работело.

На 24.02.2018г., около 18.00ч., ищецът паркирал собствения си лек автомобил марка Ленд Роувър с рег. № СМ **** АХ пред блока, в който живеел в гр. С., на ул. Х.А. №15. На 25.02.2018г., около 08.00ч., Т. разбрал, че автомобилът му бил изчезнал.

Уведомени били незабавно органите на МВР, за което бил съставен протокол за уведомяване на пострадал от престъпление рег. №186200-1612 от 25.02.2018г. На 26.02.2018г., по надлежния ред, ищецът уведомил ответника за застрахователното събитие, уведомление за щета №44012011801422 по полица №440117201001400 Каско+. Претенцията била заведена при застрахователя като щета № 44012011801422 по посочената полица, като било поискано изплащане на застрахователно обезщетение, според оценката на застрахователя.

Във връзка с извършената кражба било образувано досъдебно производство № 3М 89/25.02.2018г. на РУ- С..

Предвид изложеното, в полза на ищеца бил налице валиден застрахователен договор с ответника към момента на настъпване на застрахователното събитие, по който договор кражбата на автомобила съставлявала покрит риск. Налице било настъпило застрахователното събитие кражба на автомобила, свързано с претърпени вреди от застрахованото лице.

Ищецът поддържа, че според чл. 108 КЗ, застрахователят бил длъжен да се произнесе по застрахователната претенция в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 КЗ, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането. Според чл.108, ал.2 КЗ, когато не представени всички доказателства по чл. 106 КЗ, застрахователят бил длъжен да се произнесе по един от начините на ал.1, не по-късно от 6 месеца от датата на предявяване на претенцията.

До предявяване на иска ответникът не се бил произнесъл по застрахователната претенция на ищеца, не било налице и изплащане на застрахователно обезщетение. Единствените документи, получени от застрахователя, датирани от 26.02.2018г. Единият документ бил опис-

заключение по щета №44012011801422/26.02.2018г., с който била удостоверена кражбата на МПС, останалите документи били документи по претенция с посочения номер и касали приемане на документи от ищеца и поставяне в задължение към същия да представи допълнително банкова сметка и постановление за спиране на наказателното производство. До момента спиране на наказателното производство от РП-С. не било постановено и ищецът съответно не бил представил този документ. Еднопосочната информация, която ищецът получавал от настъпване на застрахователното събитие до предявяване на иска била, че без такъв документ ответникът нямало да извърши плащане.

Видно от застрахователната полица, уговорената застрахователна сума била в размер на 100 000лв., която в съответствие с раздел II, т. 4. 2 от общите условия /ОУ/, представлявала действителната стойност на автомобила при сключване на договора. Според т. 12.5 от ОУ, при кражба или грабеж на цялото МПС застрахователят изплащал застрахователната сума на МПС, но не повече от действителната стойност към датата на настъпване на застрахователното събитие.

Ищецът претендира заплащане на сумата в размер на 90 000лв., представляваща застрахователното обезщетение по договор за автомобилна застраховка Каско+ от 17.11.2017г., съгласно комбинирана застрахователна полица № 440117201001400, за кражба на процесното МПС. Тази сума, според ищеца представлявала действителната застрахователна стойност към момента на настъпване на застрахователното събитие. Претендира и законна лихва за забава върху застрахователното обезщетение, считано от 27.08.2018г. - датата на изтичане на 6-месечния срок по чл.108, ал.2 т КЗ, от датата на предявяване на застрахователната претенция, до датата на предявяване на иска, в размер на 22 750лв., както и законната лихва върху дължимата сума, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата. Претендира и направените по делото разноси.

В срока за отговор е постъпил такъв от ответника. Поддържа становище, че както искът, така и акцесорната претенция, били неоснователни и недоказани.

Оспорва твърдението на ищеца, че същият бил собственик на посочения автомобил. Оспорва наличието на покрит риск по

застрахователния договор, като твърди, че изобщо не било настъпило застрахователното събитие кражба. Позовава се на въведеното общо изключение от покритие, въведено с раздел I, т. 9.1.22 и 9.1.23 от общите условия.

Ответникът отрича и наличието на валиден застрахователен договор към датата на настъпване на твърдяното от ищеца застрахователно събитие.

На следващо място, оспорва твърдението на ищеца, че към датата на завеждане на претенцията пред застрахователя, ищецът бил представил всички поискани от дружеството доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията.

Оспорва и активната материално-правна легитимация на ищеца да получи обезщетение, респ. да получи защита на това свое право чрез предявяване на съдебна претенция.

Ответникът твърди, че плащането от страна на ищеца по делото на застрахователна премия е било разсрочено на 4 вноски, а били платени две от тях. Към момента на предявяване на иска дължими били последните две вноски, които при действието на подписаните от ищеца общи условия станали изискуеми в деня на настъпване на щетата.

Ответникът твърди, че обект на застраховане бил автомобил, различен от въведения в гражданския оборот от производителя на марката, за когото бил даден уникален идентификационен номер SALWA2KF8FA536758.

Твърди още, че към датата на настъпване на застрахователното събитие, между страните не бил наличен валиден застрахователен договор с обект на застрахователна защита автомобил с идентификационен номер на рама SALWA2KF8FA536758. При сключване на договора ищецът представил вещ външно наподобяваща на действително произведената, но на практика представляваща неин двойник или използван бил друг подобен автомобил върху, който била извършена интервенция върху рамата, за да наподобява истинския /т.нар. клонинг/.

Ответникът твърди, че ищецът представил пред застрахователя автомобил, различен от действително произведения, при което била налице фактическа невъзможност на предмета на застрахователния договор, доколкото не била застрахована юридически единствената вещ, а нейно подобие, т.е. застрахователният договор бил нищожен, поради липса на

предмет. Във връзка с горното твърдение, алтернативно се позовава на изключението изключен риск, по смисъла на р. I, т. 9.2, глава IX Общи изключения на ОУ.

Ако заявеното от него твърдение било вярно, то действителният автомобил с идентификационен номер на рама № SALWA2KF8FA536758 никога не бил напуснал територията на държавата по първоначална регистрация, съответно нямало как да е представен за регистрация в РБългария, т.е. обективно било невъзможно да е представен пред застрахователя за сключване на застрахователния договор.

Застрахователят-ответник твърди, че автомобилът бил закупен като напълно увреден, при условията на тотална щета, поради което било напълно незаконосъобразно същият да бъде регистриран и въведен в експлоатация на територията на РБ.

Ответникът бил изпълнил всичките си задължения по договора за застраховка, сключен между страните и въз основа на представените документи правилно отказал изплащане на застрахователно обезщетение.

Твърди още, че по автомобила били извършени активни действия по прикриване на неговия действителен произход, за да се стигне до регистрацията му на територията на РБългария.

Излага следните съображения относно правоизключващите основания: В допълнителните пояснения във връзка със заявената кражба ищецът излагал твърдения, че бил първи собственик на автомобила на територията на България, както и че закупил автомобила от Швеция. При изплащане на застрахователното обезщетение един от основните въпроси бил, дали претенцията била заявена от действителния собственик, тъй като било възможно застрахователният договор да бъде сключен от трето лице, но обезщетението се дължало единство на собственика. В случай, че застрахователният договор бил сключен от несобственик, същият бил валиден единствено при одобрение от собственика на застрахованото имущество. В тази връзка ответникът се позовава на чл. 201, ал. 2 КЗ и твърди, че процесният застрахователен договор бил недействителен.

На следващо място, прикриването на произхода на МПС обикновено било обусловено от следните обстоятелства: закупеното МПС било с прекратена регистрация в чужбина, поради тотална щета, като впоследствие

било отремонирано и представено за регистриране в България; представеното за регистриране в България МПС само наподобявало произведеното, като бил използван номерът на рамата, привнесен към негов аналог /пренабити номера на рамата/, друго МПС от същия модел, със същите технически параметри, но с друг идентификационен номер. Или по този начин в две различни държави съществували два автомобила с един и същи номер на рама, което било недопустимо и се изключвало от законодателствата на всички държави, тъй като само единият бил действително произведеният и пуснат в експлоатация от производителя автомобил, а вторият бил негов „близък“ /клонинг/.

Посочените две хипотези имали съществено значение за производството, тъй като в случаите, в които регистрацията на един автомобил била прекратена, поради тотална щета, същият преставал да съществува като МПС и се превръщал в отпадък, по смисъла на §1, т. 17 от Закона за управление на отпадъците във вр. с § 2, ал.1 ЗДвП и преставал да съществува като вещ, годна да бъде предмет на правни сделки, вкл. и на договор а покупко-продажба и застрахователен договор.

Предвид липса на документи относно придобиването на процесния автомобил от ищеца, ответникът твърди, че Т. закупил МПС с прекратена регистрация в Кралство Швеция при условията на тотална щета, т.е. закупил метален отпадък и впоследствие възстановил автомобила и представил същия за първоначална регистрация в България, което било недопустимо и незаконосъобразно.

Предвид изложеното, ответникът твърди, че процесният застрахователен договор бил с негоден обект на застраховане, тъй като към момента на подписването му вещта била излязла от гражданския оборот и не било възможно по отношение на същата да бъдат установени валидни договорни отношения.

Алтернативно, ответникът твърди, че ищецът представил пред него дубликат на действително произведения автомобил, при което била налице фактическа невъзможност на предмета на застрахователния договор, доколкото била застрахована различна от действителната вещ, т.е. отново застрахователният договор бил нищожен, поради липса на предмет.

В случай, че заявеното в предходния абзац твърдение било вярно, то

автомобил с идентификационен номер № SALWA2KF8FA536758 никога не бил напуснал територията на Кралство Швеция, съответно нямало как да е представен за регистрация в България.

Според чл. 386, ал. 2 КЗ и р. II, глава XII, т. 12.5 от ОУ, при настъпване на застрахователно събитие кражба, застрахователят изплащал обезщетение, съответстващо на действителната стойност на застрахованата вещ, т.е. на стойността, на която било възможно да се закупи същата вещ към момента на кражбата.

Ответникът прави възражение за прихващане между претендираното от ищеца обезщетение и изискуемото вземане на ищеца към ответника за сумата от 2 254,20лв., представляващо стойността на трета и четвърта премийни вноски по застрахователния договор.

Със сключването на застрахователен договор по полица № 440117201001400/16.11.17г. застрахованото лице се задължило да изплати застрахователна премия в общ размер на 4 508,40лв., дължима на четири премийни вноски, както следва: първа вноска в размер на 1 127,10лв., внесена на 16.11.17г., втора вноска от 1 127,10лв., внесена на 15.02.2018г., трета вноска в размер на 1 127,10лв., с падеж 16.05.18г. и четвърта вноска от 1 127,10лв. с падеж 16.08.18г.

Към момента на предявяване на иска ищецът бил изплатил първите две вноски и продължавал да дължи последните две в размер на 2 254,20лв. При условията на р. I, глава V, т. 5.5, при твърдяно от ищеца настъпило застрахователно събитие, всички неплатени премийни вноски ставали изискуеми и застрахованият бил длъжен да ги изплати изцяло, при това преди получаване на застрахователното обезщетение. Доколкото застрахователните вноски били изискуеми от 25.02.18г., независимо от факта на изплащане или не на застрахователно обезщетение, застрахованият бил длъжен да изплати техния размер.

Ответникът моли при условията на чл. 17, ал. 2, изр. 2 ГПК да бъде извършен косвен съдебен контрол за законосъобразност по отношение на свидетелството за регистрация, издадено за процесния автомобил, като твърди, че не били налице предпоставките за неговото издаване, съответно че този административен акт, с който приключвала процедурата по регистрация на МПС бил незаконосъобразен, поради противоречие с материалния закон.

От ищеца в срок е постъпила допълнителна искова молба.

Неоснователно било възражението на ответника за нищожност на застрахователния договор, поради липса на предмет. През м. септември 2017г., след преглед на обяви за продажба на автомобили, ищецът закупил процесния автомобил от физическо лице в гр. Гьотеборг, Швеция. За продажбата между продавача и ищеца бил подписан договор за продажба на МПС. Автомобилът бил закупен с блокиран двигател, не бил в движение и поради тази причина транспортирането му до България било извършено чрез платформа. След ремонт, извършен в гр. Варна повредата по двигателя била отстранена и автомобилът бил транспортиран до гр. С.. Същият бил регистриран по надлежния ред в ОДМВР – С., сектор Пътна полиция, като било издадено свидетелство за регистрация, част I и част II. При регистрацията била извършена проверка от съответните органи, установена била достоверността на представените документи, включително и на договора за продажба на МПС, който бил част от административната преписка по регистрация на автомобила. Свидетелството за регистрация на автомобила било официален свидетелстващ документ, съставляващ доказателство относно съдържащите се в него изявления, включително и относно собственика на съответния автомобил.

Ищецът поддържа, че неоснователно било възражението в отговора за наличието на изключен застрахователен риск по т. 9.1.22 и 9.1.23 от ОУ по застраховката. Изброените в посочените разпоредби изключени застрахователни рискове, очевидно не били налице. Не било налице и неизпълнение от страна на ищеца в такава насока. От друга страна, за установяване на изключен застрахователен риск, застрахователят следвало да докаже пряка причинно-следствена връзка между неизпълнението на конкретно задължение, посочено в ОУ като значително, с оглед интереса на застрахователя и настъпването на застрахователното събитие.

На следващо място, неоснователно било и възражението за наличие на изключен застрахователен риск по т.9.2. от ОУ, според която застрахователят не предоставял застрахователно покритие за МПС, което при сключване на застрахователния договор било обект на престъпление и/или било обявено за издирване от компетентните органи като противозаконно отнето в или извън страната. Към датата на застраховката – 17.11.17г., а и към момента, не били

налице данни застрахованото МПС да е обявено за издирване или да е обект на престъпление.

Невярно било твърдението в отговора, че ответникът изпълнил всички задължения по договора и въз основа на представените документи правилно отказал плащане на застрахователно обезщетение. До предявяване на иска липсвало произнасяне по застрахователната преписка. От ищеца не била искана информация или документи във връзка с поддържаните с отговора на исковата молба твърдения.

Ищецът не оспорва факта, че от общо четири вноски по процесния застрахователен договор, платил само две от тях – първа и втора, всяка в размер на по 1 105лв.

От ответника е постъпил отговор на допълнителната искова молба.

От представеното с допълнителната искова молба постановление за спиране на наказателното производство ставало ясно, че ищецът заявил едни обстоятелства при деклариране на събитието пред застрахователя и съвсем различни пред органа на разследването, а именно: а/ в документ, наименован допълнителни пояснения във връзка със заявена кражба на МПС в позиция 9, ищецът посочил, че автомобилът бил закупен от Швеция през м. септември 2017г., а пред органа на разследването заявил, че автомобилът бил закупен от Швеция на 10.10.17г.; б/ в документ, заявил, че автомобилът бил закупен за 50 000 евро, а пред органите на разследването 15 000евро; в/ в същия документ ищецът посочил, че автомобилът не бил посещавал автосервиз, освен за смяна на масла /позиция 22/, а пред органите на разследването обяснил, че автомобилът бил закупен с блокиран двигател и съответно отремонтиран на територията на РБългария. Предвид наличието на наказателна отговорност за заявяване на неверни данни, ответникът приемал, че пред органите на разследването ищецът заявил верните обстоятелства, следователно към момента на заявяване на настъпилото събитие, декларирал пред застрахователя неверни такива, както и премълчал относими към събитието, с които действия създал предпоставки да бъде затруднено установяването на достоверността на настъпилото събитие, а от друга, улеснил заличаването на последните от него, и в частност бързото намиране на автомобила.

Налице бил изключен риск по застрахователния договор, въведен с

разпоредбата на р. I, глава 9 общи изключения, т. 9.1.9. от ОУ, доколкото застрахованото лице декларирало обстоятелства, различни от действителните случилите се. Алтернативно, била налице хипотезата на пункт 9.3 във вр. 9.3.1 от ОУ, при които застрахователят отказвал изплащането на застрахователно обезщетение.

Предявен е иск по чл.405, ал.1 КЗ във вр. с чл.86 ЗЗД и възражение за прихващане по чл. 103 ЗЗД.

Ищецът следва да установи настъпването на причинената щета и връзката ѝ с твърдяното застрахователно събитие, както и размера на претендираното обезщетение. Ищецът следва да докаже и претенцията си за лихви.

Ответникът следва да установи, че са налице основания, освобождаващи го от отговорността му за обезщетяване на вредите, настъпили за ищеца - твърдените изключени рискове по ОУ.

В тежест на ответника е доказването на правоизключващите възражения, както и възражението за прихващане, съединено при условията на евентуалност.

Безспорни са сключването на застрахователния договор, плащането на първа и втора вноска от застрахователните премии, в размер на по 1 105лв., както и настъпването на застрахователното събитие.

Всички останали обстоятелства по делото са изцяло спорни.

ФАКТИ ПО ДЕЛОТО:

Основният спорен по делото въпрос е свързан със собствеността на откраднатия автомобил към момента на регистрацията му в РБългария. Това е така, защото от това обстоятелство следва изводът дали свидетелството за регистрация, издадено от КАТ и използвано при сключване на застрахователния договор, е с вярно съдържание относно собствеността на ищеца А.Т. върху автомобила. Последното обстоятелство е решаващо относно това дали е налице или не застрахователен интерес от договора за застраховка, доколкото единствено собственикът може да застрахова собствената си вещ, или по изключение застрахованият със съгласието на третото лице-собственик.

В конкретния случай данните относно собствеността на автомобила са

противоречиви.

Според част I от свидетелството за регистрация № 241007656 /неправилно преведено като свидетелство за управление/, издадено от Агенцията по транспорта в Гьотеборг, Швеция /л.216-217/, получено след изпълнение на международна съдебна поръчка по Регламента за взаимодействие по граждански и търговски дела, автомобилът Range Rover Sport, марка Land Rover, регистрационен номер КСК 451, идентификационен номер SALWA2KF8FA536758, с дата на влизане в експлоатация в Швеция 03.02.2015г. и дата на първо придобиване 25.03.2015г., било с притежател на свидетелството за регистрация, който бил и законен собственик на автомобила според р. С.4а от свидетелството, Роланд Екхолм, ул. Рютарегатан № 45, Гьотеборг, като нямало предишни собственици на автомобила. Пред Агенцията по транспорта – Швеция не е била подавана молба за промяна на регистрацията, поради промяна на собствеността на автомобила и отписване от регистъра /л.222/.

Според писмо рег.№В-10392/07.06.22г. на дирекция Международно оперативно сътрудничество на МВР /т. II, л. 382-383/, посоченото свидетелство за регистрация на МПС № 2410076561 било подправено, тъй като двете части на документа, част I и част II, нямали един и същ номер – част I започвала с цифрите 10, а част II – с 20. Лице /шведски гражданин/ с имена Roland Ekholm, регистриран на адрес Goteborg, Rytaregatan 45, не съществувало.

По-нататък в писмото се посочва, че от бюро СИРЕНЕ-Швеция била получена информация, че автомобил Land Rover Range Rover, с номер на рама SALWA2KF8FA536758 и шведски регистрационни табели АРН194, било регистрирано в Швеция за пръв път на 29.05.15г., като на същото били извършвани технически прегледи на 24.04.18г., 18.05.20г. и 09.07.21г.

В шведските бази данни нямало информация превозното средство да е било откраднато, снето от регистрация или експортирано.

Предишни собственици на автомобила били Reimond Eklunds B: Aktiebolag – от 24.06.20г. до 08.09.20г. и E mil Attia Simon, от 10.05.17г. до 24.06.20г.

Предвид на всичко това и с оглед факта, че представеното при регистрацията на превозното средство в България шведско свидетелство за

регистрация било подправено, а автомобилът бил регистриран за първи път като нов в Швеция на 05.08.15г., шведските власти изказвали предположение, че било възможно регистрираният в България автомобил да е клонинг /двойник/ на оригиналното произведено и намиращо се в Швеция превозно средство.

Тези данни съответстват на съдебно-автотехническата експертиза в частта ѝ относно сервизното обслужване на автомобила в оторизиран сервиз на Land Rover /т. II, л. 332-335/ на 26.06.15г., 01.11.16г., 05.03.18г., 17.12.18г., 16.04.20г., 11.06.21г., 02.03.22г.

От друга страна, изводите относно материална подправка на шведското свидетелство за регистрация, част I и част II, са в съответствие с изводите на съдебно-техническата експертиза /т. II, л. 321/, според която както представените в производството по регистрация на автомобила в РБългария регистрационни табели с № КСК451 не съответствали на шведския стандарт и не били издадени от властите в Кралство Швеция, така и представените в същото производство оригинали на шведско свидетелство за регистрация на МПС, част I и част II, с номера 2410076561 и 241007652, с посочено име Roland Ekholm, с адрес, Rytaregatan 45, 415 03, Goteborg, регистрационен номер на МПС № КСК 451, марка Land Rover, модел Rover Sport, с идентификационен номер на рама № SALWA2KF8FA536758 били неистински, т.е. не съответствали на шведския стандарт и не или издадени от властите на Кралство Швеция.

В този смисъл, не може да се приеме, че частният писмен документ договор за продажба на употребяван автомобил от 10.10.17г. /т. I, л. 114/ Land Rover, Range Rover Sport, № SALWA2KF8FA536758, удостоверява действителна продажба на този автомобил от Roland Ekholm на А. Т. за 15 000 евро.

В посока на този извод е заключението на графологическата експертиза /т. I, л. 248/, според която ръкописния текст в договора бил изписан от А.Т., подписът на купувач бил на А.Т., а на продавач вероятно изписан от А.Т.. Степента на категоричност на заключението не е безспорна, доколкото анализът е правен върху копие от оригинален документ, но е индигия в посока, че документът е неистински и с невярно съдържание.

Отделни са съображенията, че предоставеният за анализ ключ на

автомобила не отговарял на характеристиките на оригиналния ключ на автомобила от производителя. Според заключението на съдебно-техническата експертиза / т.ІІ, л. 336/, пазарната стойност на автомобила според пробега му към 25.02.18г. била 80 010,30лв., а средната стойност между застрахователната и пазарната му стойност била 90 005,15лв.

На 16.11.17г. в гр. С. ищецът А.Т. е сключил с ответника ДЗИ Общо застраховане ЕАД застрахователен договор по комбинирана застрахователна полица Каско+ на посочения автомобил със застрахователна сума 100 000лв., с покрит риск на кражба /т.І, л.6/, като при сключване на договора е декларирал, че е негов собственик /л.6, гръб/, удостоверено със свидетелство за регистрация, част І от 18.10.17г. /л.19/.

ПРАВНИ ИЗВОДИ :

Искът е предявен от надлежна страна, застрахован по сключен договор за застраховка Каско+ от 16.11.17г., и е процесуално допустим.

Разгледан по същество, е неоснователен и следва да се отхвърли.

Съображенията за това са следните. Основателно е възражението на застрахователя-ответник, че застрахователният договор е нищожен, макар не при квалификацията, дадена от него, поради невъзможен предмет, чл. 26, ал. 2, пр. 1 ЗЗД.

Договорът е бил недействителен, поради липса на застрахователен интерес, по смисъла на чл. 349, ал. 2 КЗ. В случая застрахователен интерес е липсвал, защото ищецът А.Т. не е бил действителен собственик на описания автомобил Land Rover, с посочените идентификационни данни, при сключване на застрахователния договор.

Това е така, защото той не е придобил собствеността с валиден договор, сключен с действителния собственик на автомобила, поради обстоятелството, че документът, удостоверяващ продажбата е неавтентичен по отношение на подписа на продавача Р.Екхолм и с невярно съдържание по отношение на обективизираното съгласие между него и А.Т. за продажба на описания автомобил за 15 000евро.

Това следва и от признатите за неистински шведски свидетелства за регистрация, част І и ІІ, които поради отбелязването в р. С.4а, на R.Ekholm за собственик, не могат да обосноват прехвърлителен ефект в полза на ищеца, по отношение на продадения автомобил.

При това положение, в производството пред КАТ при регистрацията на автомобила в РБългария, посредством използването на неистински и с невярно съдържание документи – частен писмен договор от 10.10.17г. и свидетелство за регистрация част I и II, номера 2410076561 и 241007652, се е стигнало до издаването на официален удостоверителен документ, свидетелство за регистрация част I, с невярно съдържание, относно собствеността на автомобила в полза на А.Т..

Затова при сключване на застрахователния договор, макар волеизявленията на страните да са съвпадали, е била налице несъзнавана, скрита липса на съгласие, тъй като застрахователят не е можел да знае при предоставените му документи, че уговаря с несобственик. След като договорът е бил изначално нищожен, въз основа на него не може да се претендира изплащането на застрахователно обезщетение.

Тези съображения обосновават наличието на общите изключения за предоставяне на покритие по т. 9.1.9 и 9.3.1 от общите условия на договора.

Поради отхвърляне на главния иск, следва да се отхвърли и акцесорния иск за законната лихва.

Предвид отхвърлянето на иска, ответникът има право на разноски в размер на 5 802лв.

Предвид на изложеното и на посоченото основание, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на А. Н. Т., ЕГН *****, ГР. С., ул. Х.А. № 15, вх. А, ап. 10, съдебен адрес гр. С., ул. Б. № 11, ет. 2, офис 8, 8а и 9, адв. С.Н., да се осъди на основание чл. 405, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 86 ЗЗД ДЗИ Общо застраховане ЕАД – София, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, Столична община, 1463, район Триадица, бул. Витоша № 89Б, представлявано от К.Ч., Б.В. и Е.Б., да му заплати сумата от 90 000лв. застрахователно обезщетение по договор от 17.11.17г., по полица № 440117201001400, за настъпило на 24.02.18г. застрахователно събитие, кражба на лек автомобил Ленд Роувър с рег. № СМ****АХ, ведно със законната лихва върху тази сума за периода 07.08.18г. – 22.02.21г., в размер на 22 750лв., както и законната лихва върху главницата от 90 000лв. от

22.02.21г. до окончателното ѝ изплащане, като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА А. Н. Т. да заплати на ДЗИ Общо застраховане ЕАД – София разноси по делото от 5 802лв. Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от съобщението му пред Апелативен съд – Пловдив.

Съдия при Окръжен съд – С.: _____